

Sygn. akt II Ca 384/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Ciechanowicz (spr.)
Sędziowie:	SSO Marzenna Ernest SSR del. Tomasz Szaj
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrząszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 października 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **W. B.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt III C 722/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) **w punkcie I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda W. B. kwotę 6.949 (sześciu tysięcy dziewięciuset czterdziestu dziewięciu) złotych i 98 (dziewięćdziesięciu ośmiu) groszy wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 sierpnia 2011 roku i oddala powództwo w pozostałym zakresie;**
- b) **w punkcie II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda W. B. kwotę 1.370 (jednego tysiąca trzystu siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- c) **w punkcie III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 164 (stu sześćdziesięciu czterech) złotych i 13 (trzynastu) groszy tytułem nieuiszczonych wydatków;**
- d) **dodaje punkt IV. o brzmieniu „ zasądza od powoda W. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 41 (czterdziestu jeden) złotych i 3 (trzech) groszy tytułem nieuiszczonych wydatków;**

2. *oddala apelację w pozostałym zakresie;*

3. *zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda W. B. kwotę 270 (dwustu siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.*

Uzasadnienie wyroku z dnia 9 października 2013 r.:

Powód W. B. wniósł o zasądzenie od (...) Spółka Akcyjna w W. kwoty 8 804,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 sierpnia 2011 r. i kosztami procesu, tytułem odszkodowania z umowy autocasco za szkodę związaną z uszkodzeniem czterech felg pojazdu marki H. (...) o numerze rej (...), którym wjechał w wyrwę w jezdni publicznej.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że po dokonaniu oględzin pojazdu, po zgłoszeniu szkody z dnia 22 lutego 2011 r., pozwany nie stwierdził uszkodzenia felg. Natomiast ze zgłoszenia szkody z dnia 21 marca 2011 r. nie wynikało w wyniku jakiego zdarzenia lub zdarzeń doszło do uszkodzenia felg. Ponadto pozwany podniósł, że ustalony przez niego charakter uszkodzeń felg wskazuje, że do ich uszkodzenia nie mogło dojść w wyniku jednego zdarzenia. Pozwany podnosił także brak legitymacji czynnej powoda z uwagi na dokonanie przez powoda przelewu wierzytelności na Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. Pozwany podniósł także, że w ramach dochodzonej pozewem kwoty 8 804,71 zł powód dochodzi zasądzenia podatku VAT (kwota podatku VAT 1 646,41 zł) pomimo, że powód jest płatnikiem podatku VAT i mógł odliczyć ten podatek od faktury za naprawę pojazdu.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt III C 722/12 zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda W. B. kwotę: 8804,71zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 sierpnia 2011r. (pkt I) oraz koszty postępowania w kwocie 2017 zł, zaś w pkt III orzeczenia zasądził od (...) S.A w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 205,16zł tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie oparto o następujące ustalenia:

W. B. był korzystającym z tytułu umowy leasingu samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którego właścicielem był (...) S.A. Dnia 25 czerwca 2010 r. powód, w imieniu (...) S.A., zawarł umowę ubezpieczenia autocasco samochodu na okres od dnia 27 czerwca 2010 r. do dnia 26 czerwca 2011 r.

Dnia 22 lutego 2011 r. powód kierując samochodem marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wjechał w wyrwę w jezdni publicznej, wyniku czego pękła jedna opona. W dniu następnym (...) S.A w W. przyjął od W. B. zgłoszenie szkody nr (...) i wypłacił odszkodowanie uznając uszkodzenie przedniej lewej opony i koszt sprawdzenia tarczy koła przedniego lewego.

Po paru dniach powód w czasie jazdy samochodem zaczął odczuwać drgania kierownicy, w związku z tym zgłosił się do serwisu (...) w S. celem ustalenia przyczyny drgań. Po dokonaniu pomiarów stwierdzono, że wszystkie cztery felgi są uszkodzone. W związku z tym W. B. zgłosił ponownie szkodę do (...) S.A. w W. po numerem (...). W zgłoszeniu szkody wskazał, że do uszkodzenia felg doszło w wyniku wjechania w dziurę jezdni czterema kołami, w wyniku czego nastąpiło uszkodzenie felg aluminiowych i rozerwanie opony lewej. Powód wskazał, w zgłoszeniu, że uszkodzenie felg dotyczy zdarzenia zgłoszonego pozwanemu przy szkodzie nr PL (...) (wymiana opony).

Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania za uszkodzenie felg stwierdzając, że uszkodzenie wszystkich aluminiowych tarcz w pojeździe nie pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem polegającym na wjechaniu przednim lewym kołem w dziurę jezdni. Ponadto wskazał, że charakter uszkodzeń wszystkich tarcz kół oraz ich umiejscowienie wyklucza, aby mogły one powstać w jednym zdarzeniu.

W związku z tym W. B. zlecił wykonanie opinii ekspertowi w zakresie mechaniki i eksploatacji pojazdów, wypadków w ruchu drogowym oraz wyceny pojazdów samochodowych mgr inż. M. Ś. celem ustalenia czy uszkodzenia tarcz kół samochodu marki H. (...) nr rej. (...) mogły powstać w wyniku wjechania w nierówności (dziury) w nawierzchni jezdni.

W opinii nr (...) sporządzonej dnia 14 lipca 2011r. ekspert orzekł, że w wyniku badania kół samochodu H. (...) nr rej. (...) można stwierdzić, że na tarczach (felgach) wszystkich kół występują bicia promieniowe typowe dla uderzenia kołem w przeszkodę prostopadłą do toru jazdy samochodu jaką są wyrwy w jezdni. Charakter tych uszkodzeń pozwala na stwierdzenie, że tarcze kół (felgi) badanego samochodu mogły zostać uszkodzone w miejscu i w okolicznościach podanych przez zleceniodawcę opinii.

Powód pismem z dnia 16 sierpnia 2011 r. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 8 804,71 zł wynikającej z konieczności wymiany felg. Pozwany pozostawił wezwanie bez odpowiedzi. Koszt naprawy uszkodzenia felg wynika z przedłożonej przez powoda kalkulacji naprawy nr (...) sporządzonej przez (...) sp. z o.o. z dnia 31 marca 2011 r.

Właścicielem pojazdu jest (...) S.A. w P., który na podstawie § 3 umowy cesji wierzytelności (...) S.A. w P. dokonał przelewu wierzytelności o wypłatę odszkodowania z tytułu szkody komunikacyjnej (...) na W. B.. Upoważnienie korzystającego do odbioru odszkodowania za szkodę wynika z pisma (...) z dnia 8.08.2011 r.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny Sąd I instancji powództwo oparte o treści art. 805 § 1 k.c. i § 6 OWU autocasco łączącej strony uznał za zasadne w całości.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy podkreślił, iż powód uczynił zadość obowiązkowi, opisanemu w OWU, zawiadomienia ubezpieczyciela o wypadku w terminie 7 dni. Pozwany nie wykazał, że powód uchybił terminowi w zgłoszeniu szkody z winy umyślnej lub z powodu rażącego niedbalstwa, jak również aby takie spóźnione w zawiadomieniu z marca 2011 r. o uszkodzeniu wszystkich felg, uniemożliwiło ustalenie okoliczności i skutków wypadku. Twierdzenia pozwanego, co do tego, iż wykluczone jest uszkodzenie wszystkich czterech felg w zdarzeniu z dnia 22 lutego 2011r. nie było poparte, w ocenie Sądu I instancji, żadnym dowodem, gdyż w postępowaniu likwidacyjnym nie przeprowadzono przeglądu stanu technicznego felg, zatem należy uznać je za całkowicie chybione.

Sąd Rejonowy uznał, iż zgodnie z twierdzeniem powoda, iż uszkodzenie felg nastąpiło na skutek wypadku z dnia 22 lutego 2011 r., pozostaje również zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Biegły sądowy stwierdził, że uszkodzenia tarcz kół w samochodzie H. (...) nr rej (...) nosiły charakter odkształceń na krawędziach tych elementów, które mogły powstać w dniu 22 lutego 2011 r. W opinii stwierdzono również, że możliwość powstania powyższych uszkodzeń nie jest zależna jedynie od prędkości, lecz również od innych czynników w tym również od głębokości wyrwy w jezdni, a z otrzymanego materiału porównawczego wynikało, że uszkodzenia takie mogłoby nastąpić nawet wówczas, gdyby pojazd poruszał się z prędkością 40km/h. Biegły podczas procesu wskazał dodatkowo, że uszkodzenia obręczy kół są typowe w przypadku wjechania pojazdu w wyrwę w jezdni. Ponadto wysokość szkody z tytułu odszkodowania za wymianę tarcz kół na dzień 31 marca 2011 r. wyceniona przez biegłego została na kwotę 8.981,83 zł.

W stanie faktycznym sprawy Sąd Rejonowy nie mógł uznać, iż pojazd powoda został doprowadzony do stanu poprzedniego, tj. sprzed wydarzenia z dnia 22 lutego 2011 r. więc zasadnym było jego roszczenie o zapłatę kwoty 8.804,71 zł tytułem wymiany czterech aluminiowych tarcz kół, w oparciu o kalkulację ich wymiany przez (...) w S..

Apelację od opisanego wyżej orzeczenia złożył pozwany Ubezpieczyciel skarżąc go w całości i żądając jego zmiany poprzez oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami postępowania, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wyrokowi Sądu Rejonowego zarzucono:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, określonego w:

- art. 6 k.c., poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, że to na pozwanym spoczywa ciężar dowodowy w postaci wykazania, że uszkodzenia pewnych części - kwestionowanych przez pozwanego - nie powstały w związku przyczynowym z zdarzeniem będącym podstawą dochodzonego roszczenia, tj. z wjechaniem przez powoda w dniu 22 lutego 2011 r. w wyrwę w jezdni, a także w zakresie wykazania wysokości szkody i należnego odszkodowania, podczas, gdy to na powodzie spoczywał ciężar dowodowy wykazania zakresu szkody powstałej w następstwie ww. zdarzenia, jak również jej wysokości i wysokości należnego odszkodowania

- art. 363 k.c. poprzez jego zastosowanie i uznanie, że zasady dotyczące naprawienia szkody wynikają wyłącznie z tego przepisu, w sytuacji, gdy w przypadku odpowiedzialności na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń i sposób naprawienia szkody wynika z warunków umowy ubezpieczenia,
- obowiązujących pomiędzy stronami niniejszego postępowania postanowieniach § 22 ust. 3 pkt 2 oraz ust. 7 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, zatwierdzonych uchwałą Zarządu (...) S.A. Nr (...) z dnia 11 marca 2010 r., w zw. z art. 805 § 1 k.c., poprzez pominięcie jego zastosowania i w konsekwencji zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania w wysokości uwzględniającej podatek VAT oraz w wysokości uwzględniającej wyłącznie oryginalne serwisowe części zamienne, bez obligatoryjnego pomniejszenia o wskaźnik eksploatacji oraz bez uwzględnienia części zamiennych o porównywalnej jakości,

2) naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w szczególności przepisów art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całego zebranego materiału dowodowego i w jego wyniku dokonanie błędnej oceny stanu faktycznego, polegającej na:

- ustaleniu, że w postępowaniu likwidacyjnym po zgłoszeniu przez powoda szkody pozwany nie przeprowadził badania stanu technicznego czterech felg, a także polegającej na bezkrytycznym oparciu się na wydanej w sprawie opinii biegłego sądowego, pomimo, że w opinii biegły sądowy nie dokonał porównania dokumentacji zdjęciowej sporządzonej przez pozwanego w trakcie oględzin uszkodzonego pojazdu w wyniku zgłoszonej szkody z dnia 22 lutego 2011 r. oraz szkody z dnia 18 marca 2011 r., w sytuacji, gdy dokumentacja zdjęciowa po zgłoszeniu szkody z dnia 22 lutego 2011 r. nie wykazuje uszkodzeń, natomiast dokumentacja zdjęciowa sporządzona po zgłoszeniu szkody z dnia 18 marca 2011 r. uwidacznia wcześniej nie występujące uszkodzenia,
- ustaleniu, że powodowi przysługuje legitymacja procesowa czynna, co było następstwem pominięcia zgłoszonego przez pozwanego dowodu w postaci dokumentu potwierdzającego dokonanie przez powoda cesji wierzytelności z tytułu należnego odszkodowania, w wyniku której w trakcie postępowania powód nie posiadał legitymacji procesowej.

Powód zażądał oddalenia apelacji i obciążenia pozwanego kosztami postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego była częściowo zasadna.

Słuszny był zwłaszcza zarzut niezastosowania przez Sąd I instancji obowiązujących między stronami postępowania postanowień § 22 ust. 3 pkt 2 oraz ust. 7 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco (zwanych dalej „OWU”), zatwierdzonych uchwałą Zarządu (...) S.A. Nr (...) z dnia 11 marca 2010 r., w zw. z art. 805 § 1 k.c. i przyjęcia, iż podstawą ustalenia wysokości szkody będzie wyłącznie art. 363 k.c.

Zgodnie z postanowieniami § 22 ust. 7 OWU, jeżeli wysokość odszkodowania jest na życzenie ubezpieczonego sporządzana według zasad zawartych w systemie A. lub E., to odszkodowanie powinno zostać wyliczone w kwocie netto. Tymczasem Sąd I instancji przyjął wysokości szkody wyliczając ją za biegłym z podatkiem VAT. Nadto, Sąd Rejonowy nie zwrócił uwagi na regulację opisaną w § 22 ust. 3 OWU, dotyczącą kosztów części zamiennych zakwalifikowanych do naprawy, gdzie wprowadzono kategorię części oryginalnych serwisowych (a), następnie części oryginalnych, których producent zaświadcza, że zostały wyprodukowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi producenta pojazdu (b) oraz części porównywalnej jakości (c). W przypadku części oryginalnych serwisowych (a) OWU przewidywały ich obniżenie o współczynnik związany z eksploatacją pojazdu - w przypadku auta trzyletniego o 15%.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o treść art. 386 § 1 k.p.c. dokonano zmiany zaskarżonego wyroku w jego punkcie I. zasądzono od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda W. B. kwotę 6.949,98 zł wraz z ustawowymi

odsetkami liczonymi od dnia 26 sierpnia 2011 roku i oddalono powództwo w pozostałym zakresie. Uznając, iż powód postępowania pierwszoinstancyjne wygrał w 80% w punkcie II zaskarżonego wyroku w oparciu o treści art. 100 k.p.c. zasądono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.370 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Wobec konieczności rozliczenia opisanej w pkt III zaskarżonego orzeczenia części wydatków poniesionych na koszty sporządzenia opinii przez biegłego stosownie do wyrażonej powyżej reguły zasądono od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 164 złotych i 13 groszy tytułem nieuiszczonych wydatków, zaś w nowym pkt IV od powoda kwotę 41,03 zł.

Pozostałe zarzuty nie były zasadne.

Trafne było ustalenie Sądu Rejonowego, iż w postępowaniu likwidacyjnym po zgłoszeniu przez powoda szkody pozwany nie przeprowadził badania stanu technicznego czterech felg. Wbrew pogładowi pozwanego o takim badaniu nie może świadczyć treść materiału fotograficznego wykonanego w dniu 22 lutego 2011 r. Pozwany oględziny z tego dnia udokumentował czternastoma fotografiami (k. 90-103). Zdjęcia fragmentów felg zamieszczono na trzech fotografiach (k. 96, 100 i 101). Przy czym obrazują one stan koła widziany od przodu i dotyczą tylko przedniego lewego koła. Trudno tak zaprezentowany materiał uznać za istotny z punktu widzenia zarzutów apelującego.

Nieadekwatny do treści materiału dowodowego zebranego w sprawie był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 6 k.c., co miało by się przejawiać uznaniem, iż to na powodzie miałby ciążyć obowiązek wykazania, że uszkodzenia felg nie pozostawały w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Bezsporny w sprawie był kluczowy fakt wystąpienia uszkodzeń felg kół pojazdu powoda. Sporny był czas powstania uszkodzeń i mechanizm ich powstania. Powód, aby uwiarygodnić swoją wersję zdarzenia nie poprzestał jedynie na przytoczeniu swoich spostrzeżeń, lecz posłużył się również opinią powołanego przez siebie rzeczoznawcy. Biegłego sądowego Sąd I instancji powołał również na wniosek powoda. Z powyższych środków dowodowych Sąd I instancji wysnuł wniosek o tym, iż uszkodzenie felg aluminiowych w pojeździe powoda nastąpiło w okolicznościach przez niego wskazanych w pozwie. Akcentowane przez pozwanego podejrzenie, iż do uszkodzenia tego elementu nie doszło w dniu 22 lutego 2011 r., a mogło dojść pomiędzy tym dniem a kolejnym zgłoszeniem z dnia 18 marca 2011 r. nie ma, w ocenie Sądu Okręgowego praktycznego znaczenia, w sytuacji której pozwany nie wskazuje na inne okoliczności powstania szkody i to okoliczności, które wyłączały by jego odpowiedzialność odszkodowawczą.

A zatem, wbrew zarzutowi apelacji naruszenia art. 233 k.p.c., Sąd Rejonowy wyciągnął ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego logiczne wnioski. W orzecznictwie podkreśla się, że kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136). Jeśli tylko z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie wówczas, gdy brak jest logiki w wysnuwaniu wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906; (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 lutego 2011 r., sygn. I ACa 21/11). A taka sytuacja nie występuje w niniejszej sprawie.

Również nietrafnie pozwany zarzuca Sądowi Rejonowemu ustalenie, że powodowi przysługuje legitymacja procesowa czynna, co miało być następstwem pominięcia zgłoszonego przez pozwanego dowodu w postaci dokumentu potwierdzającego dokonanie przez powoda cesji wierzytelności z tytułu należnego odszkodowania, w wyniku której w trakcie postępowania powód nie posiadał legitymacji procesowej. Aczkolwiek z uzasadnienia Sądu I instancji nie wynika, aby ten Sąd zajmował się zgłoszonym przez pozwanego zarzutem, tym niemniej treść dokumentu „Cesji od wypłaty odszkodowania” z dnia 31 marca 2011 r. wskazuje, iż do faktycznej cesji w praw do odszkodowania na rzecz Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o., które miało przystąpić do naprawy pojazdu powoda, nie doszło. Wbrew pogładowi

pozwanego cesja miała charakter warunkowy. W razie odmowy wypłaty odszkodowania przez Ubezpieczyciela powód zobowiązał się pokryć w całości koszty naprawy pojazdu (k. 67). Nie może być w niniejszej sprawie sporu co do tego, iż pozwany odmówił wypłaty odszkodowania powodowi. Niniejsza sprawa jest tego wystarczającym wyrazem.

Apelację w opisanym powyżej zakresie należało więc oddalić.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy również zastosował regułę wynikającą z treści art. 100 k.p.c. uznając, iż powód który wygrał to postępowanie w 80% winien otrzymać od pozwanego zwrot kosztów postępowania odpowiadający tej proporcji, czyli kwotę 270 zł. stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika powoda, którego wysokość ustalono na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

SSR del. Tomasz Szaj SSO Zbigniew Ciechanowicz SSO Marzenna Ernest